

AHİR ZAMANDA MÜSLÜMANLAR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Kema yenbagî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Senedinâ ve mededinâ ve üsvetüne'l-haseneti muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû biihsânin ila yevmi'd-dîn... Min sadâtinâ ve meşâyihinâ ve sâiri'ssâlihîn... Rahimehümu'llâhi ve rıdvânu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn...

Emma ba'dü feyâ eyyühe'l-müslimûn... İ'lemû enne efdale'lkitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا أَبْغَضَ الْمُسْلِمُونَ عُلَمَاءَهُمْ وَأَظْهَرُوا عِمَارَةَ
أَسْوَأِ قِيَمِهِمْ وَتَنَاكَحُوا عَلَى جَمْعِ الدَّرَاهِمِ رِمَاهُمْ
اللَّهُ بِأَرْبَعِ خِصَالٍ بِالْقَحْطِ مِنَ الزَّمَانِ وَالْجَوْرِ مِنَ
السُّلْطَانِ وَالْخِيَانَةِ مِنْ وُلَاةِ الْحُكَّامِ وَالصَّوْلَةِ مِنَ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

الْعَدُوِّ

(ك. والديلمى عن على)

RE. 23/4 (*İzâ ebgade'l-müslimûne ulemâehüm, ve azharu emârete esvakihim, ve tenâkehû alâ cem'i'd-derahimi, ramâhümu'llâhu bi-erbai hisàlin: Bi'l-kahtı mine'z-zamân, ve'lcevri mine's-sultàn, ve'l-hiyâneti min vülâti'l-hükkâm, ve's-savleti mine'l-adüvvi.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'in selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Rabbu'l-âlemin sizleri ve bizleri dünyanın ve ahiretin hayırlarına, saadetlerine nâil eylesin... Korktuklarımızdan emin, umduklarımıza nail eylesin... Cennetiyle, cemaliyle cümlelerimizimizi müşerref eylesin. Peygamber SAS Efendimiz başımızın tacı olduğu için. Allah'ın sevgili, en sevgili kulu, habîb-i edîbi, elçisi olduğu için; dinimizin bütün malzemesini Rasûlullah Efendimiz bize getirip bildirdiği için, onun hadis-i şerifleri bizim dinimizin direğidir. Yolumuzun rehberidir, sünnet-i seniyyesi... En sağlam yol, Peygamber Efendimiz'in yolunda, onun izinde yürümektir.

Dünyada çok yol vardır, çok akıl vardır, çok fikir vardır, çok ideoloji vardır amma yolların en sağlamı Peygamber Efendimiz'in yoludur. Biz de onun yolunda gitmeye gayret ediyoruz. Yirminci Yüzyıl'ı biliyoruz. Sizlerin ve bizlerin, hepimizin mesleki tahsillerimiz var, bilgimiz,

görgümüz var. Dünya değişti, zaman değişti ama değişmeyen bir şey var, Resûlullah Efendimiz'in sünnet-i seniyyesi dinimizin direğidir ve irfan hazinesidir.

Öğreneceğimiz her şey var içinde... Sosyal hayatımız için, dünya hayatımız için, ahiret hayatımız için, iki cihan saadetimiz için gerekli bütün malzeme bu hazinenin içinde mevcut olduğundan bunu okuyoruz, bunu anlatıyoruz, istifade ediyoruz.

Üniversiteden emekli bir profesörüm ama her okudukça sizden çok ben istifade ediyorum. Her gün yeni bir şey okudukça daha çok istifade ediyorum. Nasıl bir ümmî peygamber ki hiçbir yerde okumamış ama asırlar boyu gelmiş geçmiş insanların hepsini tatmin ediyor, hepsini hayran bırakıyor, yine de herkes de onun kâ'bına gene erişemiyor, gene her söylediğini tam anlamaya, ihata etmeye bile güç yetiremiyor. Bu onun hak peygamber olduğunun en büyük delili değil mi? O ümmî Peygambere kim öğretti o bilgileri:¹

أَدَّبَنِي رَبِّي فَأَحْسَنَ تَأْدِيبِي

(ابن السَّمْعَانِي فِي أَدَبِ الْإِمْلَاءِ عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ)

(*Eddebenî rabbî feahsene te'dîbî*) “Beni Mevlâm terbiye eyledi, terbiyemi ne güzel eyledi!” buyuruyor hadis-i şerifinde. O Rasûl-ü Edîbi, Allah tarafından terbiye edilmiş müstesna insan; çölde mektep yok, medrese yok, üniversite

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.406, no:31895; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.70, no:164; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.II, s.88, no:959.

yok amma, hadis-i şeriflerinin her birisi birer hikmet incisi, pırlantası...

Çölden çıkmış bir ümmî peygamber, şu hale bak! Asırların, zamanın, dehrin, mekânın emsalsiz bir şahsiyeti, siması... Sözlerinin her birisi kanun, her birisi hazine... Onun için Rabbimiz bizi bu hazineden a'zâmi istifade edenlerden eylesin. Dünya ve ahiret saadetini bulanlardan eylesin... Yolunu şaşıranlardan etmesin, dalalete düşenlerden etmesin, gazab-ı ilahiye düşenlerden etmesin...

Efendimizin hadislerini bize ulemamız nakletmişler, çok titiz çalışmalarla... Onlara da şükran borcumuz var. Bu beldeleri fatihler fethetmişler. Onlara da şükran borcumuz var. Bize emanet bırakmışlar, içinde yaşıyoruz. Sabahleyin Boğaz'da bir seyahatimiz oldu, döndük geldik. Ne yerler bağışlamışlar bizlere, nur içinde yatsınlar, cennet mekânları olsun... Firdevs bahçelerinde ruhları rahatlasın, gezinsin, tenezzüh eylesin.

Peygamber Efendimiz'in ruhu pâki için, ahabının ruhu için, etbainin, Salihlerin, evliyaullahın, bize ilim ve irfan ve mâneviyat öğretmekte rehberlik etmiş, kaynaklık etmiş olan büyük müşidlerimiz, sadât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin cümlesinin ruhları için:

Okuduğumuz eseri yazan Gümüşhaneli Efendimiz'in ruhu için, uzaktan yakından şu hadis okunma meclisine, ilim meclisidir, irfan meclisidir, sevaptır diye gelmiş olan siz kıymetli kardeşlerimizin ahirete göçen bütün

sevdiklerinin, yakınlarının ruhları için; ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, kabirleri cennet bahçesi olsun, dereceleri yükselsin diye;

Biz yaşayan mü'minler de Rabbimizin rızasına uygun yaşamayı

bu suretle öğrenelim, Efendimiz'in şefaatine erelim, dünyamız da ahiretimiz de mutlu olsun, Rabbü'l-âlemin bizi ahirette Efendimiz'e komşu eylesin diye bir Fatiha, on bir İhlâs-ı Şerif okuyalım, onların ruhlarına hediye edelim öyle başlayalım, buyurun!

a. Müslümanlar Alimlerine Kızarsa

Bu hadis-i şerifi rivayet eden Hz. Ali RA Efendimiz. Dört meşhur halifenin dördüncüsü, Allah'ın arslanı, Hayber'in fatihi, Efendimiz'in damadı, Fatıma Anamız'ın değerli efendisi, Hz. Hasan ve Hüseyin'imizin mübarek babaları, seyyidlerin dedeleri, Hz. Ali Efendimiz, Peygamber Efendimiz'den rivayet eylemiş ki Peygamber SAS şöyle buyuruyor:²

إِذَا أَبْغَضَ الْمُسْلِمُونَ عُلَمَاءَهُمْ وَأَظْهَرُوا عِمَارَةَ
أَسْوَاقِهِمْ وَتَنَاكَحُوا عَلَى جَمْعِ الدَّرَاهِمِ رَمَاهُمْ
اللَّهُ بِأَرْبَعِ خِصَالٍ بِالْقَحْطِ مِنَ الزَّمَانِ وَالْجَوْرِ مِنَ
السُّلْطَانِ وَالْخِيَانَةِ مِنْ وُلَاةِ الْحُكَّامِ وَالصَّوْلَةِ مِنَ

² Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.361, no:7923; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.39, no:43841; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.134, no:1040.

الْعَدُوِّ

(ك. والديلمى عن على)

RE. 23/4 (*İzâ ebgade'l-müslimûne ulemâehüm, ve azharu emârete esvakihim, ve tenâkehû alâ cem'i'd-derahimi, ramâhumu'llâhu bi-erbai hisàlin: Bi'l-kahtı mine'z-zamân, ve'lcevri mine's-sultàn, ve'l-hiyâneti min vülâti'l-hükkâm, ve's-savleti mine'l-adüvvi.*)

(*İzâ ebgade'l-muslimûne ulemâehüm*)
“Müslümanlar, alimlerine kızdıkları zaman...”
Düşünebiliyor musunuz, müslümanlar alimlerine kızıyor. Hem müslüman, hem alimlerine kızıyor.

Şeyhimiz, üstadımız Gümüşhaneli Hazretleri diyor ki... İzahat yazmış, kitap yazmış, şerh yazmış; bu hadis-i şerifleri daha iyi anlayalım diye kalemi eline almış, açıklama yazmış. Bu cümlelerin arkasında parantez açmış diyor ki: (*Hâzâ min eşnâi alâmâti's-sâah*) “Kıyametin en şen'î, en adi, en alçakça alâmetlerinden birisi budur.”

Müslüman alime kızıyor, ulemasına kızıyor:

“—Sen misin doğru yolu gösteren, sen misin hakkı söyleyen? Sen misin haram yeme diyen, sen misin haksızlık etme diyen? Sen misin büyüğüne saygı göster diyen, sen misin şunun elini öp diyen? Sen misin küçüğünü sev diyen, sen misin şöyle yapan? Vay!.. Hangi asırda yaşıyoruz, hangi kafaya sahipsin?” vs.

Tabii kıyamet alâmeti... İşte bu kafa, bu

zihniyet, bu şey ortaya çıktığı zaman kıyamet kopacak. Kıyametin alâmeti bu... Dünya ne zaman bozulacak? Allah'ın sevdiği insanlar kalmayacak, hep böyle adi fikirli, bu kadar ters kafalı insanlar kalacak, kıyamet onların başına kabak gibi patlayacak. Allah iyi kullarını alacak aralarından, geriye öyle kimseler kalacak.

Müslüman aslında alime kızmaz ama, kızması kıyamet alâmetidir. Müslümanlıklarının adı kalmış demek yani. Kendileri gitmiş, özü gitmiş, mânâsı gitmiş de müslüman alimine kızıyor.

Alim tabii nasıl bir alimdir? İslâm alimi nasıl bir alimdir?

Vallâhi, Allah'tan başka kimseden korkmaz. Ne paşadan, ne polisten, ne hakimden, ne hapisten, ne ölümden, ne padişahdan, ne kellesinin kesilmesinden... İslâm alimi hiçbir şeyden korkmaz.

Neden korkar? Allah'tan korkar. Allahtan korktuğu için de dobra dobra neyi söylemesi gerekirse söyler. Herkes kızar, kızsın... Allah seviyor mu, sen ondan haber ver! Allah seviyor mu, sevmiyor mu?

Allah doğru sözlüleri sever. Allah dininin emirlerini tebliğ edenlerini sever. Allah hidayet yoluna çağırانları sever.

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا
وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

(فصلت: ۳۳)

(*Ve men ahsenü kavlen mimmen deà ila'llàhi ve amile sàlihan ve kàle innenî mine'l-müslimîn*)
“Ben de gerçek müslümanlardayım!” diyerek iyilikler yapan ve insanları Allah’a davet eden bir kimseden, sözce daha güzel kim olabilir?”
(Fussilet, 41/33)

Allah’ın yoluna çağırandan daha güzel sözlü kim olabilir?” Olur mu? Olmaz diye Kur’an-ı Kerim bildiriyor. Allah doğru sözlüleri sever.

“—Madem öyle, o halde ben dokuz köyden kovsalar, onuncu köyden kovsalar bile doğruyu söylerim, hakkı söylerim!” der İslâm alimi.

Anası kızar, çocuğu kızar, torunu kızar, akrabası kızar, komşusu kızar... Müslüman diye kızar, hakkı söylüyor diye kızar, sabrı tavsiye ediyor, şükrü tavsiye ediyor, adaleti tavsiye ediyor diye kızar. Doğruyu söylüyor diye kızar.

Alime kızılır mı? Kızılmaz ama işte bunlar kızar. İnsanın kendisi yamuk yerde olduğu zaman, öbür tarafa kızar. Yamuk bir yol tutturduğu zaman ille o yolda gideceğim diye ısrar ettiği zaman, o zaman kızar.

“—Nasıl olacaktı? Müslüman ne demekti?”

Müslüman kendisini Allah’a teslim etmiş insan demekti. Neye benzetiyorduk bunu? Erin askerlik şubesine valizini alıp gidip teslim olması gibi.

“—Ben teslim oldum...”

Ne yapacak? Şube ismini yazacak, cismini yazacak, sevk kağıdını verecek eline, sıra yapacak, marş marş diyecek, bir yere götürecektir.

“–Nereye götürür?”

Belli olmaz. Komutanı bilir. Teslim oldu çünkü. Askerlik şubesine er teslim oldu. Müslüman Allah’a öyle teslim olacak. Zaten teslim olmak demek müslümanlık. Sen ne yapacaksın?

“–Ben kendimi Allah’ın emrine teslim ettim, ne derse onu yapacağım. Ne buyurduysa... Hoşuma gitse de gitmese de, rahatım kaçsa da kaçmasa da, memnun olsam da olmasan da...

“–Hoşa gidecek şeyler olduğu zaman varım, hoşa gitmeyecek şeyler olduğu zaman yokum!”

Böyle müslümanlık olmaz, böyle teslimiyet olmaz. Pazarlıklı... Bak Hocamız ne güzel söylemiş, kısaca:

Arkadaşlık pekiyi demekle kàimdir.

“–Bir arkadaş bir arkadaşına ‘Kalk gidelim!’ dediği zaman, ‘Nereye?’ derse, o arkadaş arkadaş değildir.” diyor.

“–Neden?”

Ne biçim arkadaşsın. Kalk gidelim diyor, nereye diye soruyorsun. Hoşuna giderse gideceksin, hoşuna gitmezse gitmeyeceksin. Demek ki sen kendi keyfindesin. Arkadaşının gönlünü yapmayı düşünmüyorsun ki... Kalk gidelim diyor işte,

belki sana odun taşıttırarak, belki bir işi var, belki bir sıkıntısı var; kalk gidelim diyor. Önceden dinleyeceksin, eğlence varsa gideceksin, sıkıntı varsa kaçacaksın.

Aş buldun ye, iş buldun kaç!

Öyle mi?.. Böyle teslimiyet olur mu? Olmaz.

b. İslâm, Tam Teslimiyet

Allah'a teslimiyet nasıl olacak? Pırıl pırıl bir kalp ile, tertemiz bir gönül ile diyeceksin ki:

“—Yâ Rabbi! Sen bana bir akıl verdin bu dünyada, bu akıl bir alet. Güzel işleri bulmak için, güzel yolda yürümek için bir alet ama ben bu aleti deli dolu kullandım, çeşitli istikametlerde kullandım. Sapıttım, şaşkırdım, eğlencede, keyifte, zevkte, zulümde, nefsimi tatmin etmek için, mevki kazanmak için, para kazanmak için... Şimdi bunların hepsinden pişman oldum. Anladım hatalı olduğumu, edepsizlik ettiğimi, yüzsüzlük arsızlık ettiğimi, haksızlık ettiğimi, zulmettiğimi anladım. Şimdi sana teslim oluyorum ya Rabbi, buyur ne dersen onu yapacağım!”

“—Kulum içki içme!”

“—Baş üstüne ya Rabbi!”

“—Kulum faiz yeme!”

“—Baş üstüne ya Rabbi!”

“—Kulum haram yeme!”

“—Baş üstüne ya Rabbi!”

“—kulum kimseye zulmetme!”

“—Baş üstüne ya Rabbi!” Teslim olabiliyor musun?

Peygamber Efendimiz'e gelirlerdi:

“—Ya Rasûlallah! Sana beyat ettim, tuttum elini, sana ümmet oldum, ashab oldum, tabii oldum sana, emrindeyim...”

Tutardı böyle elini Efendimiz'in... Efendimiz bazen sorardı:

“—Ölüm bahis konusu olsa da gene tâbî olacak mısınız?” O zaman şöyle bir durakladı mı olmaz... Ölüm bahasına dahi...

Sahabeden bir zate geldi, elini sıktı Efendimiz'in, seviyor, samimi... Dedi ki:

“—Ya Rasûlallah! Sana bey'at ediyorum, tâbî oluyorum sana, emrine giriyorum ya Rasûlallah, bey'at ediyorum sana. Yalnız, ben on tane devem var, ailem kalabalık, bunların sütleri ancak yetiyor bana. Benden zekât isteme! Zekât mükellefiyetini kaldır benden, zekâttan beni muaf tut!” dedi. Yani “Sana tâbî olacağım, her dediğini yapacağım ama zekâtı benden isteme!” Para isteme diyor yani, maddi şey isteme.

“İkincisi” dedi. İşin doğrusunu söylüyor, samimi. Çünkü samimi bağlanıyor, her şeyiyle açıkça. “Bir de ya Rasûlallah, ben korkak bir insanım. Beni cihaddan da muaf tut!” dedi. Yani “Harbe, darbe beni sürme korkak insanım işte...” Yaratılış bu. Kimisi gölgesinden korkar, kimisi karanlıktan korkar, kimisi hôt desen korkar... İşte bu da korkakmış. “Korkuyorum, korkağım, bana cihadı emretmemen şartıyla, zekat, para, pul istememen şartıyla sana bey'at ediyorum.” dedi.

Efendimiz onun elini tuttu:

“—Zekât olmazsa, cihad olmazsa nasıl müslümanlık olur? Zekat olmazsa, cihad olmazsa ya müslümanlık nasıl olur? Ya müslümanlık nasıl

olur?..”

Buna benzer bir sözdü unuttum Arapçasını. O kadar çok söyledi ki, “Olur mu hiç öyle şey!” mânâsına... O zaman adamcağz bir düşündü ki, mübarek tabii, sahabe. Düşündü ki:

“—Yâhu ben Rasûlüllah’ın karşısında ne pazarlık yapıyorum yâhu! Her şartta razıyım ya Rasûlallah! Öl desen öleceğim, ver desen vereceğim, aç kal desen kalacağım. On devem var, ver desen vereceğim. Her şeye razıyım!” dedi.

İşte İslâm bu, teslimiyet bu... Millet İslâm’ı vallahi yemeğin üstüne ekilen tuzdan daha hafife alıyor. Tuz, biber, garnitür, sos, acı sos, tatlı sos, bilmem ne... Bunun gibi bir şey sanıyor. Yirminci Yüzyıl’ın hayatını yaşayacak beyzadem, paşazadem, ağazâdem,

sultanım, efendim... Ondan sonra da arada bir ahireti hatırlayacak. Geceleyin hava karardığı zaman, şimşek çaktığı zaman, gök gürlediği zaman, biraz da ölüm korkusu filan geldiği zaman; “Yâhu benim ahiretim ne olacak?” filan... O zaman da bir korku gelirse içine:

“—Ha, biraz da müslüman olayım ya, azıcı. Çok fazla değil...”

Zaten etraftan sıkıştırıyorlar, diyorlar ki:

“—Fazla müslüman olma!”

“—Niye?”

“—Fazlası zarar verir.”

Fazlası zarar verirmiş.

“–Derviş olma, tesbih çekme, deli olursun! Fazla bu kadar sofu olma, bu kadar sıkma. Bu kadar çok namaz kılma...”

Milletin ödü patlıyor Müslümanlıktan, birazcık fazla olacak diye. Herkes çok akıllı olduğundan herkes, din konusunda herkese nasihat ediyor:

“–Aman bu kadar müslüman olma.”

“–Ya ne kadar müslüman olayım?”

“–Yüzde bir buçuk falan...”

Ne bu ya hu! Böyle sulandırılmış, sulandırılmış, sulandırılmış, sulandırılmış bir müslümanlık. Ne yeşili kalmış, ne akı kalmış. Bir müslümanlık.

“–İşte hah, böyle müslümanlık istiyorum diyor.”

Nasıl müslümanlık istediği... Bayramdan bayrama namaz kılacak. Cumaya niye gelmiyor? Cuma mesai saati olduğundan gelmiyor. Bayram nasıl olsa tatil olduğundan, resmi tatil olduğundan onun için geliyor. Bayramdan bayrama namaz kılacak, açık gezebilecek, plaja gidebilecek, kadına bakabilecek, kadınsa erkeğe bakabilecek, mayo giyebileceği, faiz yiyebileceği, bira içebileceği... Her şeyi yapabilecek, ondan sonra da Cennet'i de kaçırmayacak.

“–Alan da kaçan mı cenneti?”

Böyle bir köy tabiri vardır... Kap kaç bakalım, o kadar kolay mı Cennet? İmtihan olacaksın, malından, canından, aklından,

fikrinden, niyetinden, kalbinden, Allah inandım deyince imtihansız bırakmıyor. Hayat imtihan. Her şeyden imtihan olacaksın. Çeşit çeşit zorluklar çıkacak, sen gene kale gibi sağlam duracaksın. Oradan deneyecek şeytan, buradan saldıracak, oradan bir tazyik gelecek beri taraftan. Sen hayır diyeceksin. Sapa sağlam duracaksın.

“—Hah işte bu benim sadık kulum!” diyecek.

Sevmez miyiz? Sadık bir hizmetkâr... Sevmez miyiz? Baba dostu sadık bir hizmetkâr. Hepimiz öyle birisi olsa da evimizin bahçesine koysak da bahçıvanlık yaptırsak, evimizi bekletsek diye isteriz değil mi?... Malımız çalınmayacak, işimiz yapılacak, sabahtan akşama kadar adam çalışacak, ter dökcek filan... Bir lokma, bir hırkaya razı, oh... Buldun mu öylesini, tamam.

E biz insanın sâdığını istiyoruz, alavereden korkuyoruz, dalavereciden ödümüz patlıyor, yanına yanaşmıyoruz. Bir mukavele yapacağımız zaman kırk türlü tedbirini alıyoruz, avukata danışıyoruz, bilmem ne yapıyoruz. Allah CC sadık kul istiyor, sadık:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ

سَلِيمٍ

(الشعراء: ٨٩-٨٨)

(Yevme lâ yenfau mâlün ve lâ benûn. İllâ men eta'llàhe bi-kalbin selîm) [O gün ne mal fayda verir ne de evlât... Ancak Allah'a kalb-i selim

ile, temiz bir kalp ile gelenler, o günde fayda bulur.] (Şuarâ, 26/88-89)

Para fayda etmeyecek, hısıım akraba fayda etmeyecek günde Allah selim bir kalp istiyor, sadık bir insan istiyor, temiz içli, tam teslimiyetli, tam bağılı bir insan istiyor.

Sen Allah’a tam bağılı mısın? Müslümanlar bugün Türkiye’nin yüzde doksan dokuzu müslüman diyoruz. Şu caminin içindekilerin yüzde yüzü müslüman değil mi?.. Tam teslim olmuş kaç kişi? Hiç...

Şöyle bir elemeye gelmesin yani. Kimisi faizle dökülür, kimisi şurada dökülür, kimisi burada dökülür. Her birisi İslâm’ın bir emrine karşı çıkar dökülür.

Bizim Hocamız öyle demiş,

“—Söyleyin şunlara, bu millet İslâm’ı istemez ki!..”

Rey toplayacaklar, halka bir şey anlatacaklar, İslâm’ı anlatacaklar; millet İslâm’ı istemez ki. Millet plaj istiyor. Buradan taaa Tekirdağ’a kadar milyarlar, trilyonlar... Trilyondan sonra ne var?.. İşte onlar harcanmış, köşkler, köşkler, köşkler, köşkler, köşkler, köşkler... Neden? Denizi sevdiği için millet. Akıtmış böyle. O paraları Türkiye’nin kalkınmasına harcasaydık, Türkiye bugün Amerika’yı oynatırdı parmağında.

Sadece Tekirdağ tarafı... Boğaziçi’nde milyarlık köşkler... Üç milyar, beş milyar, yedi milyar, on milyar... Manzaralı manzaralı, safalı safalı...

Herkes ne güzel deniz motorunu çekmiş önüne. Hem boğazın suyu var, hem de içeride havuz var.

İki tane otomobil, biri açık, biri değil.

Şişlide bir apartman, yoksa yandın halin yaman.

Böyle keyif, zevk, safaya... Nasıl sevdiği şeye insan para harcıyor. Nasıl harcamış? İslâm'ı seven kaç kişi? Allah'a teslim olan kaç kişi? Çok az... Erkekçe konuşalım, mertçe söyleyelim, Allah'a teslim olmuş insan çok azdır muhterem kardeşlerim!

Bak dervişlerden bir tanesini yakalıyorlar. Bu işleri bilen ince alim bir zatı yakalıyorlar:

“—Sen casussun, öbür ülkeden buraya geldin, içeriyi öğrenip haber götüreceksin, tamam. Gel bakalım. Kesin kafasını...”

Casus falan değil adam, seyyah. Oradan gelmiş buraya, buradan da öbür tarafa gidecek ama şüphelendiler. Kesecekler kafasını. Ellerini bağlamışlar, celladın önüne götürüyorlar. Kafasına bir balta inecek, ensesinden kafası kesilecek. Ölüm korkusundan insan ne yapacağını şaşırır, yüreği küt küt atar. Adam kendine diyor ki... Kendi kendine, etrafa bir şey dediği yok:

“—Ey nefsim!” diyor kendi kendine, içinden. Nefsi var ya insanın içinde, nefsi-i emmaresi var ya... “Ey benim nefsim!” diyor kendisine. “Sen evvelce Allah'a teslim olmaktan bahsederdin. Her haline razıyım, kaderime razıyım, ne takdir etmişse razıyım. İyilik de gelse, kötülük de

gelse ben Allah'tan geldiği için itiraz etmem. Teslimiyet makamından böyle bahsederdin, böyle şeyler söyledin. Şimdi bir yanlışlık yapılıyor, haksız yere senin kafanı kesecekler, buyur işte gördün mü? Kader ama kellen gedecek, buna da razı mısınız? Razı mısınız bu işe de?”

Şöyle içini yoklamış, nefsinden bakalım:

“—Olur mu ya öyle şey? Daha tam yaşayacaktım, çocuk çocuğu evlendirecektim, yüz yaşını geçecektim...” İnsanın içinde ne arzular var değil mi?.. Acaba içeriden ne ses gelecek? Bakıyor ki razı.

“—Ne olacak be! Can dediğin nedir? Bir gün nasıl olsa öleceğiz. Yani eh, ömrümüz bu kadarmış, Allah imandan ayırmasın!”

Teslim, razı, hiç öyle itirazı falan yok, ölümden korkusu yok. Götürmüşler, götürmüşler celladın karşısına kadar.

Birisi seslenmiş:

“—Durun, haksızlık oluyor, yanlışlık oluyor, bunu tanıyoruz, bu iyi bir insandır!..”

Kurtulmuş. Kurtulmuş ama bir sözü çok hoşuma gidiyor:

“—Vallahi, kafamın kesilmesinden halâsıma değil, o andaki ihlâsıma hâlâ seviniyorum!” diyor.

Kafasının kesilmesinden kurtulduğuna sevinmiyor da, o anda nefsine bir soru sordu, nefsinden de itiraz gelmedi ya, ona seviniyor. El-hamdü lillah ki o kadar zorlu bir zamanda bile itiraz

etmedi nefsi... Teslimiyete bak!

İşte teslimiyet bu. Var mı böyle Allah'ın yoluna teslim olmuş? Çok az... öyle insanlar çok olsaydı ne Türkiye'nin hali böyle olurdu, ne dünyanın hali böyle olurdu, ne Arap aleminin hali böyle olurdu... Dünya başka bir dünya olurdu. O sahabe gibi teslim olmuş müslümanlar olsaydı...

Sahabe bir avuç... Suudi Arabistan'ın bugünkü nüfusu ne ki,

Peygamberimiz'in zamanındaki insanların sayısı ne olsun... O kadar az insan, bir asır geçmeden üç kıtayı nasıl müslüman ettiler? Nasıl bomba gibi patladılar? Nasıl Çin hudutlarına dayandılar? Atlas Okyanusu'na dayandılar, Afrika'yı geçtiler, ta Kafkasya'ya gittiler, Kazan'a gittiler. Sicilya'yı, Malta'yı fethettiler. İspanya'ya, Fransa'ya geldiler. Bir asır geçmedi.

632'de Peygamber Efendimiz vefat etti, 750'de Emevi Devleti yıkıldı, Abbasîler yönetimi ele geçirdi. Hatırımda yanlış kalmadıysa tarih kitaplarından... 756'de Endülüs Emevî Devleti kuruldu, bir asır sonra... Yani demek ki elli yılda, kırk yılda nerelere gitmişler. Neden? Allah yolunda can vermeye hazır tam teslimiyetli has müslüman olunca, başarı çok büyük oluyor, Allah'ın ikramı da çok oluyor ondan.

Bizim dedelerimiz de öyle... Bizim dedelerimiz de Orta Asya'dan buralara geldiler, fethettiler. Biz fethedilen yerleri koruyamadık.

Tarihimizi koruyamıyoruz, tarihi eserlerimizi koruyamıyoruz. Dedelerimiz cami yaptırmış, harabe... Hamam yaptırmış, harabe... Çeşme

yaptırmış, kör, akmıyor... Her şeyi bozmuşuz. Yani bize miras bırakılanı koruyamamışız, üstüne bir ilave bir şey yapmak değil, gittikçe berbat etmişiz. Bozmuşuz, bozmuşuz, bozmuşuz, bozmuşuz... Rezalet...

Neden? İyi müslüman değiliz de ondan, kusurumuzu bilelim muhterem kardeşlerim. Biz iyi müslüman değiliz. Allah bizi iyi müslüman etsin! Allah bizi kahıyla değil de lütfuyla islah etsin... Kahıyla da terbiye eder Allah... Bir belâ verir, bir şamar iner, dokuz takla atar insan. O zaman akli başına gelir,

“—Aman ya Rabbî!” der...

Haa, daha önce hiç aman ya Rabbî demiyordun, şimdi aman ya Rabbî diyorsun değil mi? Amansız hastalığa tutuldun, başına belâ geldi, cezaya uğradın, inim inim inlemeye başladın; şimdi “Aman yâ Rabbî!” diyorsun. Demin demiyordun, evvelce demiyordun, cebinde para varken, pavyonda eğlenirken... O zaman demiyordun, şimdi diyorsun. Allah öyle ceza da verebilir. Yıldırım da yağdırabilir, tokat da... İlahi bir tokat, şamar gelir, perişan edebilir insanı.

Allah bizi lütfuyla uyandırısın, uyanalım. Kendiliğimizden Allah’a teslim olalım. Teslim oldu mu insan, o zaman ne yapacak? Kur’an ne diyorsa onu yapacak, hadis-i şerif ne diyorsa onu yapacak bu kadar. O kadar kolay.

Sen teslim ol, kâfi. Askerlik şubesine teslim ol kâfi, tamam... İslâm’a teslim ol, kâfi. Ama itiraz etmeyeceksin her şeye...

“—Canım İslâm’da kaç-göç olur mu? Ne güzel

işte ailece oturuyorduk...”

Olacak işte, Allah’ın emri neyse itiraz etmeyeceksin. Bir İslâm nizamı var, bir küfür nizamı var... Bir ilâhî nizam var, bin bir tane beşerî sistem var.

Sen ilâhî sisteme teslim olmuşsun, onu kabul edeceksin. O kadar basit. Araştıracaksın bir konuyu yapmak istediğin zaman; bu konuda Kur’an ne diyor, hadis-i şerif ne diyor, Peygamber Efendimiz ne diyor, dinimizin ahkâmı ne diyor, ona göre yapacaksın. Dedelerimiz böyle yapmış. Fetva almak, fetva vermek ne demek? Bu işin yolu yöntemi dinî bakımdan doğru mu, yanlış mı, onu anlıyor, bitiyor iş.

Şimdiki insan öyle yapmıyor, menfaatine göre yapıyor, keyfine göre yapıyor, hıncına kızgınlığına göre yapıyor...

Müslümanlar alimlerine kızar mı, kızar. Müslümanlığı gittiği zaman kızar. Müslümanlık durduğu zaman kızamaz. Dobra dobra doğru söyleyen insanı alnından öper, haklısın der.

Hz. Ömer Efendimiz hutbe irad ediyor. Babayiğit, uzun boylu, güçlü kuvvetli, pazulu, yiğit insan Hz. Ömer RA. Konuşmaya başladı, birisi kalktı cemaatten:

“—Sus yâ Ömer! Seni dinlemeyiz!” dedi.

Haydi! Buyur... Halife, devlet başkanı... “Dinlemeyiz! Şu üzerindeki cübbenin hesabını vermedikçe seni dinlemeyiz!” dedi.

“—Ne olmuş cübbeme?” dedi.

“—Bu kumaş ganimetten alınmış kumaş,

gazilere taksim edilmiş, herkese ikişer metre, ikişer metre... İkişer metreden bir cübbe çıkmıyor. Senin sırtında, hem de babayiğitsin, boylu poslusun sen bir güzel cübbe yapmışsın. Demek ki halifeyim diye uzunca tutturdun kumaşı, haksızlık yaptın. Kendine cübbe çıktı, bize yarım yarım veriyorsun. Seni dinlemeyiz, haksızlık yaptın!” dedi.

Bu devirde ne olur böyle bir şeyi birisine söylesen? Polisler hop hemen susturur bir kere. Devlet başkanına hakaretten hop nezarete... Ondan sonra istediğin kadar sen savun kendini, hapsi boylarsın, muhakemen ne zaman görülecek, ne olacak?.. *Allah-u a'lem bi's-sevab ve ileyhi'l-mercù ve'l-meab.*

Şimdi Hz. Ömer gayet sakin. Hz. Ömer sakin insan değil ki, sınırlı insan aslında ama gayet sakin. Neden? İslâm var ortada da onun için. Şöyle minberin aşağısında oturan oğlu Abdullah'a dedi ki:

“—Abdullah, evladım! Kalk da şu adama meseleyi izah ediver.”

Abdullah RA kalktı, dedi ki:

“—Ey filanca kardeşim! Ganimetten babama iki metre düştü, bana da iki metre düştü.” Ben iki metre diyorum artık siz kusura bakmayın o zamanki miktarı bilmiyorum. “Ben benim hakkımı da ona verdim, ona bir elbise çıktı! Ben benim hakkımı ona bağışladım, ondan!”

“—Hah tamam, oldu o zaman! Konuşmaya devam et!” dedi adam, oturdu yerine.

O da konuşmaya devam etti. Görüyor musun? İslâm olunca durum nasıl oluyor? Alimine kızmaz ki, hakkı söyleyen insana kızmaz ki. Hatta bir insan bir kimseye nasihat ederken;

“—Sen kendi iyine bak!” dese bile, o ona günah olarak yeter.

“—Peki, teşekkür ederim, ikazından istifade ettim, Allah razı olsun. Ama ben o işi şu maksatla yapmıştım, sebebi şuydu.” falan diye söyleyebilir insan. Ama kızmak yok.

c. Müslümanların Üzerine Gelecek Belâlar

Şimdi müslümanlar alimlerine kızarsa... Kızarmı? Kızmaz! Ama ya alim alim değildir, ya müslüman müslüman değildir. Alim alim değilse zaten, müslümanların alim olmayana kızması normal. Birinci ihtimal yok. Zaten cahile kızılır. Cahile herkes kızarmış, sen de kıvarsın, ben de kıvarım, dinimiz de kızıyor. Cahilin karşısında, cehaletin karşısında... İslâm'dan önceki devreye, cahiliye devri demişiz. Cahiliyet bizim için en kötü kelime. Tamam, o tarafı yok işin.

Demek ki müslümanlardan müslümanlık gittiği zaman alimlerine kızabilirler, kızdılar. Müslümanlar alimlerine kızdığı zaman ne olur?

(*Ve azharu imârete esvâkihîm*) “Çarşı-pazarlarının düzenini mâmur halde getirip, süsleyip bezedikleri zaman.”

Bu neyin sembolü? Bu ticarete düşmüşler, maddi menfaate düşmüşler, kazanç hırsına

kapılmışlar, dünyaya dalmışlar demek yani. “Alimlerine kızdıkları zaman, çarşı pazarlarını mamur hale getirdikleri zaman...” Süsleyip, büyük binalarla bezedikleri zaman...

(*Ve tenâkehû alâ cem'i'd-derâhim*) “Para, dirhem toplamak esasına göre evlendikleri zaman...”

Bu ne demek? Adama bir kadın lazım evlenecek. Evlenecek ama hangi fabrikatörün kızı olsun diye onun peşinde. Hangi zenginin kızını kafesleyeyim diye onun peşinde.

Veyahut kıza bir damat lâzım ama şurada namuslu, akıllı, fikirli, hafız, alim, fazıl, fukaracık bir kimse var.

“—Aaa fakir!” diyor.

Öbür tarafta da bir zenginin oğlu var, o zengin. Ona veriyor. Soruyor:

“—Neyin var, malın mülkün ne? Yavrumu neyle geçindireceksin, rahat ettirebilecek misin, ettiremeyecek misin?”

Bin bir hesap. Kızı rahat etsin diye zengine veriyor.

Bin bir hesap; oğlu rahat etsin, beleşten mirasa konsun, kayınpederin paralarını yesin diye zengin kayınpederin... Kızın evsafı önemli değil, mühim olan para... Para esasına göre evlendikleri zaman.

Bu da dünya hırsının alâmeti. Yani bunların hepsi kıyamet alâmetleri aslında... “Müslümanlar alimlerine kızdıkları zaman, çarşı pazarlarını süsleyip bezedikleri zaman ve dirhem, dinar,

para, pul biriktirme hesabına göre evlendikleri zaman.”

Evlenmek nasıl olacaktı İslâm’da? Evlenmek dinden dolayı olacaktı, dindarlıktan dolayı olacaktı. Dindarlıktan dolayı. Yani dört tane namzet var, birisi çok güzel. Güzellik yarışmasına girse, birinci olacak, dünya güzeli olacak. Eşsiz-emsalsiz güzel. Nur tanesi, ay parçası bir şey. Tamam, bir güzel.

İkincisi:

“—Allaaah, çok zengin bir zatın kızı.”

“—Nasıl?”

“—Aldırma boş ver! Babası çok zengin.”

İkincisi zengin. Birisi çok güzel, birisi zengin. Birisi de:

“—Yâhu çok asil bir aileden! Şu Osmanlılar’ın bilmem nesinden geliyormuş, falanca paşazadelerden geliyormuş, soylu bir kişi.”

Soyundan, parasından, güzelliğinden dolayı alınabilir bir kız, peşine düşülebilir, nikâhına talip olunabilir. Bir de dindar, akıllı, uslu, halim, selim, sabırlı, sâliha bir hatun var...

Efendimiz diyor ki:

“—Sen bu dindar olanına, din diyanet sahibi olanına rağbet et, ey eli toprak olasıca... Ey damat namzeti, ey evlenecek olan, bana soruyu soran kişi, sen bu dindar olanın almaya gayret et!” diye latife etmiş, şaka yollu böyle hitap ederek, *teribet yedâke* diye söylemiş.

Bir kız ancak dindarlığı dolayısıyla alınır. Dindar

mı, İslâm'ı biliyor mu, akıllı uslu mu, ahlâk-ı hamîde sahibi mi, sàliha bir kimse mi? Tamam, ondan dolayı alınması lazım.

Zıpır da olsa, deli de olsa, çirkin de olsa, yamuk da olsa öteki sebeplerden alınıyor bazen. Bakıyorsun eciş-bücüş bir kimseyi falan soyundan dolayı veya parasından dolayı alıyorlar. Veyahut çok güzel ama çengi, çıfıt, bilmem ne... Onu güzel diye alıyor, evleniyor.

Böyle olmayacak. Para üzerine evlenildiği zaman. Bu da neyin alameti, bu da dünyaya düşkünlüğün alâmeti. Bu olduğu zaman ne olur?

رَمَاهُمُ اللَّهُ بِأَرْبَعِ خِصَالٍ بِالْقَحْطِ مِنَ الزَّمَانِ
وَالجَوْرِ مِنَ السُّلْطَانِ وَالْخِيَانَةِ مِنْ وِلَاةِ الْحُكَّامِ
وَالصَّوْلَةِ مِنَ الْعَدُوِّ

(*Ramâhümu'llàhu bi-erbai hisàlin*) “Böyle bir kavmin üzerine Allah dört tane belâyı salar. Dört şeyi atar bunların üzerine. Böyle bir kavmin üzerine... Kafa yapısı böyle olan bir kavmin. Alimlerine kızıyor, alimlerini sevmiyor. Çarşı pazara onları mamur hale getirmeye yönelmiş. Para kazanmak üzerine evlilikler yapılıyor. Gözleri hep dünyada yani. Böyle bir kimseye, böyle bir kavme ne olur?

1. (*Bi'l-kahti mine'z-zaman*) “Allah üzerlerine kıtlık atar. Yani o kavme kıtlık gelir. Su olmaz, mahsul olmaz, aç kalırlar, sefil

olurlar.” manasına. Ya da, “Zamanın bir

bereketi olmaz, zaman bereketsiz olur.” manası da düşünülebilir kelimelerin sıralanışından.

2. (*Ve'l-cevri mine's-sultàn*) “Yöneticilerden zulüm gelir bunların başına... Kavmin başına zulüm iner. Yöneticiler zalim olurlar.”

Neden? Adamların kafa yapıları bu olduğundan. Alimlerine kızıyorlar, çarşı pazara heves etmişler, onları imar ediyorlar; zengin olmak esasına, para kazanmak esasına göre evleniyorlar. Ehl-i dünya olmuşlar yani. O zaman Allah onlara kıtlık musallat eder, zalim idareciler başlarına geçirir. Onlar onlara zulmederler, çevrederler.

3. (*Ve'l-hiyâneti min vilâti'l-hükkâm*) “İşlerin başına geçmiş olan yöneticilerde hıyanet olur”

Vülat, veliyy-u emr, bir işin başına tayin edilmiş kimse demek.

Yani diyelim ki temizlik işlerinin başına birisi getirilmiş, o işin veliyyü'l-emri odur. Askerlik işine getirilmiş, o işin veliyyü'l-emri odur. Ziraat işinin başına getirilmiş, veliyyü'l-emir odur. Vakıf işinin başına getirilmiş veliyyü'l-emr odur. Yani bir işin kendisine havale edilmiş olduğu kişiye Arapçada vâlî, veliyyü'l-emr adı verilir.

Şimdi işin yöneticisi olan adam, sorumlusu olan adamlar da hıyanet ederler. Nasıl hıyanet eder? Kendi işinin cinsine göre, malı çalar çırpar, satar, rüşvet alır ve saire... Çeşitli tarzda hıyanetler eder. Bu da Allah'ın onlara göndermiş olduğu bir belâ oluyor.

4. (*Ve's-savletü mine'l-adüv*) “Düşmandan da hücum gelir! Durup dururken pattadak düşman saldırır; oradan saldırır, buradan saldırır. Neden? Allah düşmanla terbiye ediyor da ondan...”

Şimdi bu hadis-i şerifi Hz. Ali Efendimiz nakletmiş. Hâkim'in *Müstedrek*'inde var. Deylemî'nin *Müsnedü'l-Firdevs*'inde kaydedilmiş. Bu hadisten çıkacak ders nedir muhterem kardeşlerim?

Alimlere hürmet edeceğiz. Çünkü ilim rütbesi en yüksek rütbedir. Doğru söyleyene kızmayacağız. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovmayacağız. Bize nasihat edene, hakkı söyleyene teşekkür edeceğiz. Allah razı olsun diyeceğiz. Eğer aynı fikirde değilsek, güzelce fikrimizi söyleyeceğiz.

“—Bak sen o kanaattesin ama benim fikrim şöyle... Galiba sen o konuda yanılıyorsun!” filan diye ikna edeceğiz. Ama haklıysa, teşekkür edeceğiz.

Çarşının pazarın mamur kılınmasına değil, ahiretin mamur kılınmasına çalışacağız. Dünyanın değil, ahiretin mamur kılınmasına çalışacağız. Dünyada köşk yapmaya değil, ahirette köşk yapmaya çalışacağız. Dünyada kazanç sağlamaya değil, ahiret kazancı sağlamaya çalışacağız.

d. Cami Yaptırmanın Mükâfâtı

Şimdi bizim o tarafta bir köyden birileri geldi. Duymuşlar bizi; birisi havale etmiş daha doğrusu bizim hemşehrilerden. Demiş:

“—Bu işi yaparsa, Es'ad Hoca yapar...”

“–Hocam, bizim köyümüz çok fakir!”

“–Evet!”

“–Geliri yok!”

“–Pekâlâ!”

“–Camimizi yapacağız, paramız yok, bize para!”

Yaparsam, ben yaparmışım. İnşaallah yapacağım, yaparız da yani Allah’ın izniyle, el-hamdü lillâh ki bize müracaat etmiş.

“–Ne kadar bu caminin masrafı, yapılması, ne kadar sizin köyde?” dedim. Gittim camiye de gördüm şöyle gezdim, bir cuma günü. Cuma günü namaz kılınıyor mu orada?”

“–Kılınıyor!” dediler.

“–E geleyim, orada kılalım!” gittim. Kapısı bağlı, namaz filan kılınmıyor. Şöyle bir camiye gezdim, bağını açtım, içeri girdim. Küçük bir şey. Bunun yarısı kadar bir cami. Kesme taştan yapılmış, üstü toprak, dam. Tabii tamir edilecek, yıkılacak, yeniden yapılacak. Ne kadar gider? Yüz milyon falan tahmin ettiler. Yüz değil yüz elli milyon olsun, iki yüz milyon olsun.

Peygamber SAS buyuruyor ki:³

³ Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.250, no:5298; Tirmizî, *Sünen*, c.II, s.135, no:319; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.70, no:506; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.167, no:11712; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.I, s.351; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.268, no:1291; Hz. Osman RA’dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.243, no:737; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.III, s.313, no:3259; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.II, s.180; Hz. Ali RA’dan.

مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

(ت. خز. عن عثمان ه. طس. حل. عن علي حم. والبخاري عن عمر)

(*Men benâ li'llâhi mesciden, bena'llâhu lehû beyten fi'l-cenneh*) “Kim Allah rızası için bir mescid yaparsa, Allah ona cennette bir köşk ihsân eder.”

Cennete girecek, cennette de bir köşk sahibi olacak. Yapmaz mıyım, evelallah! Koşturacağız tabii, şahsen de yapmak isterim.

Şimdi ne yapacağız? Yani ahireti imar etmeye çalışacağız, dünyayı değil, ahireti kazanmaya çalışacağız.

Allah razı olsun bir hacı amcamızı getirdiler, bak işte şu kadar tarlayı, şu kadar araziyi vakfımıza bağışladı, Allah kabul etsin. Neden yapıyoruz bunu? Elimizden bir şey çıkıyor, mal çıkıyor. Allah rızası için, ahireti kazanmak için. İnsanın gözü dünyaya döndü mü, sevmiyor Allah... Başına çeşitli belâlar musallat ediyor. Ahirete döndü mü ne oluyor? Dünyalıktan da eksik kalmıyor.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.20, no:126; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.432, no:304; Hz. Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIII, s.231, no:437; Ümm-ü Habîbe RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IV, s.411, No:2534; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.81, no:2939; Ukaylî, *Du'afâ*, c.VII, s.305, no:1703; Hz. Aişe RA'dan.

Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.II, s.123, no:912; Vâsile ibn-i Eska' RA'dan. Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.V, s.330, no:1047; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. Cürçânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.131, no:135; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.649, no:20728, 20753; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.124, no:21678.

Gene dünyalık da oluyor, veriyor Allah.

Dedelerimiz mesela Allah yolunda yola çıkmışlar, savaşlara girmişler. Ölmek istemişler, şehid olmak istemişler. Allah koca koca kıtaları vermiş, diyarları vermiş. Herkesin imrendiği kıskandığı yerleri vermiş Allah onlara...

“—Al kulum!”

şu İstanbul’u parayla alabilir miyiz? şu tarihi eserleri, bu güzel manzaralı yerleri, bu ovaları, bu dağları, ormanları parayla alabilir miyiz? Çıkmış oradan yüz bin tane mücahid, kırk bin tane mücahid. Allah, Allah, Allah, Allah, Allah!... Saldırmışlar, çarpışmışlar. Allah bu koca diyarları vermiş. Koca koca ülkeleri fethetmişiz, buradan ta Avusturya’ya kadar. Biraz aramızda ihtilaf çıkmasaymış Viyana’yı da alacaktıydık.

Viyana’yı muhasara etmişiz. Kahlenberg Tepesi’nin üzerine sadrazam çadırını kurmuş, Viyana ayaklarımız altında görünüyor, düşman. Çevirmişiz etrafını surların... Bir ihtilaf çıkmış, Kırım askerleri darılmışlar. Kırk bin kişi kalkmış, gitmiş. İhtilaf çıkmasaydı bitecekti iş. Onlar gittikten sonra da tabii düşman yardıma gelmiş, savaşı kaybetmişiz.

Budapeşte, Belgrad vs. her tarafı almışız, Viyana’da söz sahibi olmuşuz. Bavyera’ya kadar gitmişiz. Essen taraflarında at oynatmışız. Allah’ın lütfuna bak! Sen öleceğim diyorsun, Allah yaşatıyor. Ben dünya malı istemem diyorsun, Allah mala gark ediyor. Allah’ın kanunu bu...

Mal isterim diyorsun! Ver, alacağım, yiyeceğim! Hiçbir şey yedirtmiyor Allah... Köşk yapıyor, vallahi girmeden kapısında ölüyor adam sekte-i kalpten... Özene, bezene köşkü yaptırmış birisi; unuttun detayını hatırlayamayacağım ama milyarlar harcamış, bir güzel köşk yapmış. Sekte-i kalpten gitmiş. İçine girmeyi Allah nasib etmemiş.

Tamam o mezarda hesabını verecek, mirasçılar burada keyif sürecektir. İçine girmeyi Allah nasib etmiyor, ibrete bak yani. Özene bezene köşkü yapmış, zaten hep böyle olur. Nazar değer falan derler. Bir şey olur, yani içine girip bir rahat edemez yani insan. Yani istemeyince Allah veriyor, isteyince alıyor. Sen Allah yolunda canımı vereceğim diyorsun, Allah ömür veriyor. Bakıyorsun, yüz yıl yaşıyor, yüz yirmi yıl yaşıyor. Mal istemem, dünya istemem, aman eksik olsun; fani dünyayı istemem diyor. O zaman Allah fani dünyayı bunlara veriyor.

Şimdi biz Haliç'ten çıkıyoruz, arkadaş anlattı: Şu Topkapı Sarayı dedi, sağ taraf. Tamam, yeşillikler arasında, sade, birtakım binalar. Yani şimdiki adamların Boğaziçinde yaptırdığı köşkler falan onlardan çok daha görkemli... Revan köşkü, Bağdat köşkü, bir oda yâhu... Gayet normal bir şey.

“—Bir zamanlar dünya buradan idare ediliyormuş, üç kıta buradan idare ediliyormuş, Topkapı Sarayı'ndan. Şimdi Amerika'da, Washington'da, Beyaz Saray'dan idare ediliyor.” dedi.

Bir zamanlar buradan idare ediliyormuş. Yani sen Allah'a kulluk ederken, sen Allah'ın has mü'min kuluyken, dünya Topkapı Sarayı'ndan idare ediliyordu. Sen dünya ehli olduğun zaman, ehl-i dünya olduğun zaman, Allah yolundan döndüğün zaman, tam teslimiyetini kaybettiğin zaman, Allah her şeyi elinden alıyor.

Ters orantılı derler, matematikte böyle bir kaide vardır, ters orantılı. Sen dünyaya kızdıkça, dünya sana geliyor; sen dünyayı sevdikçe, dünya senden kaçıyor. Ayıkla pirincin taşını... İyi müslüman olmaktan başka çare yok! Aldatamazsın ki; Rabbü'l- âlemîn içini de biliyor, dışını da biliyor. Fikrini de biliyor, aklını da biliyor. Geçmişini de biliyor, geleceğini de biliyor, cıcığına da biliyor. Hücrenin ucunu da biliyor. Her şeyi de biliyor. Onun için Allah'a karşı teslimiyet sahibi olun, samimi olun!

“—Ya Rabbi ben sana iyi kulluk etmek istiyorum. Senin rızanı kazanmak istiyorum. Senin sevdiğin bir kul olmak istiyorum. Hayat hayırlıysa yaşat beni, ölmem gerekiyorsa öleyim yolunda! Canım feda olsun, malım feda olsun, ömrüm feda olsun, işim feda olsun... Her şeyim feda olsun! Çoluk çocuğum feda olsun!”

Yapabilir misin? İbrâhim AS senelerce bekledi bekledi bekledi, erkek evlat yok. Hanımı da bekledi, dualar ettiler filan. İsmâil AS gibi bir dünya güzeli evlat sahibi oldu. Büyüdü, aklı başında, beyaz yüzlü, pırıl pırıl, nurani, ileride peygamber olacak bir evlat, pırıl pırıl bir evlat.

“—Hadi bakalım! Kes bunu ya İbrâhim! Kes bu

evladının kafasını ya İbrâhim!”

Kesebilir misin? Dinden, imandan çıkar bu zamanın insanı. Böyle bir rüya görse, raydan çıkar. Duvara toslar yani. Küt diye. Uçurumdan yuvarlanır gider. İbrâhim AS aldı eline bıçağı, tuttu çocuğunun elinden, kesmeye götürdü.

“—Ya İbrâhim! Sadakatini ispat ettin, rüyanı tasdik eyledin! Tamam, sen benim Halîlimsin, sen beni gerçekten seven kulsun!” diye iltifata mazhar oldu İbrâhim AS.

Yapabilir miyiz? Ufacık bir şeyi bile yapamayız. Gidiyorsun bir hayır, yardım, bir şey... Vallahi param yok diyor. Yalancı! Dünya kadar paran var senin. Yalan söylüyor. Yani sana verecek param yok demek istiyor belki, bir ayağını kaldırıp söylüyor belki de. Vallahi param yok derken bir ayağını kaldırıncı...

“—Bir ayağını kaldırıncı yemin caiz olur mu?”

Olmaz muhterem kardeşlerim! Yemin yemindir, yalan yalandır. Bunun ayak kaldırması, indirmesi falan olmaz. Nereden çıkartmışlar bunu?

“—Ayağını kaldırıp yemin ettin mi olur.”

Olmaz! Estağfirullah el-azim. Dini de rayından çıkarttılar, her şeyi çığırından çıkarttılar yani. Tam teslim olmaktan başka çaremiz yok muhterem kardeşlerim!

Dünyaya meyletmeyeceğiz. Para pul hesabı yapmayacağız. Ya aklı başında has müslüman olacağız, ya da kendimiz biliriz. İstersen ol, istersen olma! Allah'ın bize ihtiyacı yok, bizim Rabbü'l- àlemîne sonsuz ihtiyacımız var. Her

anda ihtiyacımız var. Her anda, o bir şanda...

Bu böyle... Anladık mı İslâm'ı? Ey cami cemaati, İslâm'ı anladık mı? İslâm bu, teslimiyet demek. Ya böyle müslüman oluruz ya da bizim Müslümanlığımıza müslümanlık denmez. İslâm'ın özü gitmiştir, sözü kalmıştır. Aslı gitmiştir, resmi kalmıştır. Çoğu insan da böyledir. Yani bugünün insanların çoğunda İslâm'ın sadece resmi kalmıştır.

Resim, gıdıklasan gıdıklanır mı resim? Gıdıklanmaz, canı yok. Çimdirdsen acır mı, ah vah eder mi? Etmez. Resimdir, canı yok. İşte böyle İslâm. Bir İslâm var ama reaksiyonu yok. İslâm çiğneniyor, reaksiyon yok. Hücum ediliyor, reaksiyon yok. Müslümanlar muzdarip durumda, reaksiyon yok. Zalimler zulmünü icra ediyor, alçaklar cirit atıyor, hiç...

Nerede müslümanların babayiğitleri, nerede müslümanların adaetlileri, nerede müslümanların tok sözlüleri?.. Yok... Neden? Müslümanlığı resmi kalmış. Resim... Kâbe-i Müşerrefe'nin resmi. Resmi başka, kendisi başka. Resmi kalmış, bizde, kalbimizde bir resim var, müslüman... Ne karımız müslüman, ne çocuğumuz müslüman, ne kendimiz Müslümanız kâmil mânâda...

Kadının örtünmesi Allahlık, kız başka türlü. Hele bir de okutuyoruz, dikiliyorlar karşımıza, ana-baba o kadar okumamışsa büyüklere meydan okuyor çocuklar:

“—Ben üniversiteyi bitirdim, hukuku bitirdim, mimar oldum, doktor oldum, bilmem ne oldum! Sizin yolunuz yanlış da, dünya var da, Amerika

var da, işte orada şöyle deniliyor da, böyle deniliyor da...”

Bir sürü maval, martaval öğrenmiş, onları sıralıyor. Artık analar babalar ona çene yarışı da yapamıyorlar. Bir şey de diyemiyor. Neden? Okuttu evlâdı bir kere, bitti... Şimdi sözler bunlarda. Sen bilmezsin!

Düğün ille balolu olacak. Kadın erkek karmaşık olacak. Gelin güveye sarılacak. Duvağını herkesin gözü önünde açacak. Şap diye öpecek...

Olur mu böyle şey? Var mı böyle şey? Yâhu bizim eski düğünlerimizde gelin anasının evinden çıkarken allı duvağı böyle üstünde örtülü olurdu, yüzü falan görünmezdi. Giyimli, kuşamlı, allı duvağı da böyle yüzünde örtülü... Tül değil. Pullu, parlayan al renkli bir şey. Görünmez içi, içeride kim var? Cadaloz mu, çirkin mi, sarışın mı, esmer mi?.. Hiç bilemezsin gelinin nasıl olduğunu. Atın üstüne bindiği sırada bile, kapıdan çıkarken bile iki tarafa çarşaf gererler, kimse görmesin diye.

“—Yâhu bunun nesini göreceğim?”

Sadece altı görünecek ama onu bile göstertmezlerdi eskiden.

Kadınlar eskiden çamaşırlarını meydana asmazlardı. Bu külot, bu sütyen, bu bilmem ne, bu bilmem ne... Şimdi hepsi böyle ipte asılmış, olmaz ki. Olmaz!.. Edep diye bir şey var. Eskilerde vardı bu. Hiç görmezdin. Kadının çamaşırını dışarıda göremezdin yani. Şimdi her şey unutuldu.

Batıdan adetler geldi. Deniz kenarından insanlar yüzüyor.

“—Giyimli mi bu?”

“—Giyimli.”

“—Yemin et bakayım!”

“—Vallahi giyimli!”

Şu kadar şey örtünmüş üçgen. Bir karış boyunda. Şu kadar... İncir yaprağından küçük, giyinmiş bu. Giyim değil bu giyimle alay etmek. Ön tarafında biracık bir şey, arka tarafına birazcık bir şey. Eti meydanda, butu meydanda... Kılık kıyafet, her azası meydanda. Bu giyim değil ki.

Sahabe-i kiramdan bir kimse çıksaydı. Ebu Eyyub el-Ensari Hazretleri mübarek, çıksaydı ne yapardı? Sopayla, asasıyla kovalardı. Bu giyim değil ki...

Eskiden pehlivanlar güreşirmiş, göbeğinden dizinin altına kadar kıyafetleri var... Bak spor yapıyor ama göbeğinden dizinin altına kadar. Göstermiyor. Çünkü dinimiz öyle demiş. Erkeğin dizinden göbeğine kadar kısım nâmahremdir demiş. Görünmeyecek. Tamam, kadının elleri, yüzü ve ayakları hariç her tarafı örtünecek muhterem kardeşlerim. Şimdi bizim kadınlarımız örtünüyor mu? Hayır!.. Neden? Ayakları meydanda.

“—Naylon çorap giyiyorum hocam!”

Naylon çorap örtü değil ki. Naylon çorap daha bozuk cildi güzel gösteriyor. Kimi kandırıyorsun? Örtü değil ki naylon çorap. Sadece ayakların bileğinden aşağısı, elin bilekten ön tarafı ve

sadece yüzü... Öbür tarafları kapalı olacak. Bu ölçülere göre kapalı kaç tane kadın var? Cami cemaati kendi hanımlarını, kızlarını düşünsün.

Kızlarımıza bakıyoruz, torunlarımıza bakıyoruz. Yani hepinizin, hepimizin karşılaştığımız manzara... Kız hava sıcak diye japone kol giymiş, göğüs açık, etekler kısa... E ne oluyor? Bunların İslâm'la ilgisi yok... İslâm olunca, İslâm'ın kendine mahsus kıyafeti var... İslâm'ın kendine mahsus örfü, adeti var. Müslümanın kendine mahsus...

Ne güzel! Bir kardeşimiz yanaştı dedi ki:

“—Hocam, ben müslümanca bir düğün yapmak istiyorum, bu hususta sizinle istişare yapmak istiyorum!”

Ne güzel. Yani İslâmî bir düğün yapmak istiyorum diyor.

“—Düğün var mı İslâm'da?”

“—Var!”

“—Nasıl olması lazım?”

Ne güzel, bak! İslâm'a göre bir düğün yapmak istiyorum diyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah bizi kendisine tam teslim olanlardan eyesin... Sahte müslüman etmesin... İçimizde iman kavi olsun... Müslümanlık sağlam olsun... Müslümanlığın özü içimizden gidip de dışımızda resmi kalmasın, şekli kalmasın... Müslüman kardeşlerle muamele yapıyor da bazı arkadaşlarımız, gelip bana şikâyet ediyorlar,

üzülüyorum.

“—Hocam, sözünde durmuyor.” diyor. “Ahdine sadık değil, vaadine sadık değil, randevusuna sadık değil... Borcuna sadık değil, ödemez...” diyorlar.

Ne biçim müslümanlık bu?.. Yani hacca gitmekle bu iş bitmiyor ki, sakal bırakmakla bitmiyor ki, cübbe giymekle bitmiyor ki, sarık sarmakla bitmiyor ki... Müslümanca yaşamı olacak, müslümanca muamelesi olacak. Allah’a teslim olan insanın her şeyi müslümanca olacak. Bizim müslümanca değil. Derece derece müslümanca değil... Senin ve benim ve torunlarımızın ve başkalarının...

Ya hepimiz Allah’a tam teslim oluruz, Allah’ın tam kulu oluruz. Ya da tam kulu olmamanın, tam teslim olmamanın hem dünyada, hem ahirette cezaları vardır; Allah korusun! Bak işte düşmanın bile hücumu, galebesi bu bizim kusurumuzdan oluyor.

Sen misin dünyaya meyleden? Sen misin ticaretin peşine düşen? Sen misin ulemana kızan? Sen misin şöyle yapan... Al sana zalim vali, al sana zalim idareci, al sana zalim müdür, al sana düşman, al sana kıtlık, al sana ceza, al sana belâ...

“—Nereden geliyor bunlar?”

“—Allah’tan geliyor.”

“—Niçin geliyor?”

“—Senin kusurundan dolayı Allah seni cezalandırıyor da ondan.”

Allah'ın iyi bir kulu elini açtığı zaman, şakır şakır yağmur yağıyor. Yağmur duasına çıktığı zaman...

Mekke'de namaz kılıyorduk. “Bu imam, iyi bir imam!” dedi arkadaşımız. “Geçenlerde burada uzun zaman yağmur yağmadı, çok kuralık oldu, topraklar çatladı. Hakikaten bayağı tehlikeli boyutlara ulaştı kuraklık... Onun üzerine yağmur duası yapıldı burada... Bu elini açtı, ağlayarak bir dua etti. Gökyüzü masmavi iken, bulutlar belirdi; şakır şakır, şakır şakır yağmur yağdı!” dedi.

Bak, Allah'ın sevgili kulunun Allah nasıl duasını kabul ediyor. Musa AS'ı nasıl Firavun'dan kurtardı, İbrâhim AS'ı nasıl ateşte yaktırmadı. Sevgili kulu peygamberini nasıl öldürmeye gelen insanların arasından geçirtti de göstertmedi. Nasıl muzaffer etti?... Biz de Allah'ın sevgili kulu olsak, Allah yardım edecek. Allah'a tam teslim olsak, her işimiz hayır olacak, iyi olacak.

İster hayır olsun, ister cevr olsun her ne olursa olsun, biz iyi müslüman olmalıyız. Hastalık, sağlık hep insan için. Zenginlik fakirlik insan için. Darlık bolluk insan için. Üzüntü, sevinç insan için. Bunlar imtihan, bunlara sabredeceğiz. Bunlara üzülmeceğiz. Bunlardan dolayı kızmayacağız, bunlardan dolayı raydan çıkmayacağız.

Adam diyor ki:

“—Öyle sinirleniyorum, öyle sinirleniyorum ki dinden imandan çıkacağım geliyor!”

Canım, din iman böyle ikide bir de sataşılacak bir şey mi?.. Al

ver, giy çıkar... Böyle şey olur mu?.. İnsan bir mü'min oldu mu, bir mü'min olur, o kadar işte...

Hani fıkrası var ya, Mevlevi'ye sormuş bizim dervişlerden birisi: “—Siz ne yaparsınız?”

“—Biz Allah deriz, döneriz!” demiş. O da ona sormuş:

“—Siz ne yaparsınız?”

“—Biz de Allah deriz dururuz!” demiş.

İnsan bir mü'min oldu mu, ondan sonra sapasağlam durması lazım. Ama iyi mü'min olmayınca oluyor işte... İyi mü'min olmak lazım.

Haram yiyince olmuyor muhterem kardeşlerim. İşin öbür tarafını söyleyeyim ben. Haram lokma yediniz mi, istesenez de olamazsınız!

“—Hocam, istiyorum, istiyorum, istiyorum; bir türlü olmuyor! Basıyorum, kayıyorum; basıyorum, kayıyorum...”

Lokma haram olduğundan. Lokmaya haram karışmaya başladı mı raydan çıkmaya başlarsın. İyi bir derviş, camiye geliyordu gidiyordu falan. İyi bir hali vardı, sevaplı işler yapıyordu. Şimdi hepsini bıraktı, sakalı kesti. Keyifte, zevkte, sefada... Belasını buluyor yani. Neden? Haram yedi de ondan.

Haram yedi mi hemen gider. Haramdan kendinizi koruyun. Sözünuze dikkat edin. İnsan bir sözden cehenneme yuvarlanır. Bir edepsizce söz söyler, bir yanlış söz söyler, bir imandan çıkartıcı, küfre götürücü söz söyler. Ondan sonra şikâyet eder:

“—Ben ne yaptım da bana bu belâlar niye geliyor!”

Anlayamaz sebebini...

Siz Allah’a karşı güzel kulluk ederseniz, herhalde dünya ve ahiretin hayrına erersiniz. İbrâhim ibn-i Ethem Rh.A ve RA ve KS çok seviyorum. Belh padişahıymış da onu yağmur duasına çağırmışlar:

“—Gel yâ İbrâhim, sen de dua et! Salihlerden bir kimsesin. Yağmur yağmıyor, sen de dua et!”

Şöyle bakmış onlara, hiç onların davetine aldırmamış yani, çok

hoşuma gidiyor cevabı:

أَقِيمُوا عِبُودِيَّتِكُمْ فَإِنَّهُ أَعْلَمُ بِرُبُوبِيَّتِهِ

(*Ekîmû ubûdiyyetiküm, feinnehû a’lemu bi-rubûbiyyetihî*) “Siz Cenâb-ı Hakk’a karşı kulluğunuzu güzel yapın, o Rabliğini bilir; yağmur da yağdırır, bereketi de verir, nimeti de ihsan eder.”

Cevabın güzelliğine bak! “Siz kulluğunuzu güzel yapın, siz Allah’ın iyi kulu olun; isterseniz yağmur duasına çıkmayın! O Rabliğini bilir, sizin suya ihtiyacınız olduğunu görmüyor mu?” demiş.

Bedir harbinde İslâm ordusu susuz tarafta kaldı, yağmur yağdırmadı mı? Şakır şakır yağdırmadı mı? Abdestlerini almadılar mı, hayvanlarını sulamadılar mı? İhtiyaçlarını gidermediler mi? Neden? Allah sevdiği kula yardım eder de

ondan. Siz kulluğunuzu gzel yapın, o Rabliğini bilir demiş. Ne gzel cevap... O Rabliğini bilir, nerede nasıl yardım edeceğini o bilir. İstemeseniz bile verir, istemeden verir.

Peygamber Efendimiz SAS'e dnyayı teklif etmiş, padişahlığı teklif etmiş, Mekke'nin Medine'nin dağlarının altın yapılmasını Cebrail AS gelmiş söylemiş:

“–İstemem!” diyor.

İstemediği halde Allah-u Tealâ Hazretleri Mekke'nin fthatını verdi, Cezîret'l-Arab'ın fthatını nasib etti. Suriye'ye doğru fthatı nasib etti. Nice nice fthat ve fyzat ihsan eyledi.

Pekâlâ, bu kadar yeter.

Fâtiha-i şerife meal besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
18. 08. 1991 - İskenderpaŐa Camii

[Btn HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

